

Καλημέρα, καπτά Βασίλη Γιαννακί

Η ώρα είναι επτά το πρωί. Η καμπάνα της Παναγίας της Κοίμησης στη Σύρο χτυπάει Όρθρο όπως τόσα χρόνια, γυρίζοντας τη μνήμη πίσω, στα άδοξα, τα αθώα παιδικά χρόνια. Στα χρόνια εκείνα που παιδάκι σκαρφαλωμένο στην τάρτσα του σπιτιού μου έβλεπα το ΜΟΣΧΑΝΘΗ να αποπλέει από τη Σύρο για την Τήνο. Στα χρόνια εκείνα που το ποσταλάκι βουτούσε στα κύματα του μελτεμιού λουσμένο στον αιγαιοπελαγίτικο αφρό και στα χρώματα της αυγής. Στα χρόνια εκείνα που ανυπομονούσα να μεγαλώσω για να φύγω κι εγώ και να νιώσω λεύτερος στο πέλαγος. Είμαι σίγουρος ότι παρόμοια ήταν και τα δικά σου παιδικά όνειρα. Είμαι βέβαιος ότι κι εσύ, όπως κι εγώ ανυπομονούσες τότε να ταξιδέψεις με τα καράβια που αγάπησες ως παιδί.

Σήμερα, τόσα χρόνια μετά, που το παιδικό όνειρο έγινε πραγματικότητα, ξεφυλλίζοντας τον ΕΦΟΠΛΙΣΤΗ το μάτι μου έπεσε στη φωτογραφία σου πίσω από τα κάγκελα της φυλακής. Συγκλονίστηκε. Έμεινα άφωνος. Πάνε οι μνήμες, πάνε οι ρομαντικές αναμνήσεις. Η γη χάθηκε κάτω από τα πόδια μου. Τι εικόνα είναι αυτή; Άρα, αυτό να ονειρευόσουν, καπτά Βασίλη, όταν παιδί φανταζόσουν το μέλλον σου; Όχι. Σίγουρα όχι. Στη φωτογραφία σου, όσο θολή κι αν ήταν, ήταν α-

ποτυπωμένα όλα όσα υφίστασαι τα τελευταία χρόνια. Στο πρόσωπό σου ήταν χαραγμένα όλα αυτά που βιώνεις τα τελευταία χρόνια. Νοερά, στην άλλη πλευρά της σελίδας σχηματίστηκε το πρόσωπο της σημερινής ζωής. Ένα πρόσωπο σκληρό, ανελέητο που δικάζει, καταδικάζει, μηδενίζει κι εξευτελίζει συνανθρώπους που αν θέλεις έφταιξαν, όμως δεν κάνει τον κόπο να ψάξει βαθύτερα τα αίτια και ζητάει εξιλαστήρια θύματα για να ικανοποιήσει τις τηλεοπτικές κραυγές των χρυσοπληρωμένων φερέφωνων-τηλεπαρουσιαστών.

Η ζωή σήμερα, καπτά Βασίλη, έχει άλλο πρόσωπο. Κακό, αδιάφορο και σκληρό. Ξεχνάει την ανθρωπιά της και κυνηγάει το κέρδος. Δημιούργησε στρατιές κρατικών υπαλλήλων που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να μην ξεφύγουν από το γράμμα του Νόμου, επηρεάζονται, ενώ δεν θα έπρεπε, από τις τηλεοπτικές κραυγές και παρασύρονται σε σκληρές αποφάσεις καταστρέφοντας προσωπικότητες στο όνομα μιας αμφίβολης ικανοποίησης του λαϊκού αισθήματος.

Καλημέρα, καπτά Βασίλη, και κάνε υπομονή. Τα πράγματα κι εδώ έξω δεν πάνε καλά. Ο Πλοίαρχος